

XIV C 1293/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Garcia Fernandez

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2023 r. w Pile

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko **M. J.**

o zapłatę

zasądza od pozwanego M. J. na rzecz powoda (...) SA z siedzibą w W. kwotę **145.414,63**(sto czterdzieści pięć tysięcy czterysta czternaście i 63/100)zł, z czego:

122.374,11 zł z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty,

23.040,52 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty,

zasądza od pozwanego na rzecz powoda, jako zwrot kosztów procesu, kwotę 12.780,86 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie z 15 grudnia 2021 r. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanego M. J. na jego rzecz 145.414,63 zł, z czego 17.269,94 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 5.770,58 zł także z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz 122.374,11 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód powołał się na to, że pozwany zawarł z nim umowę kredytu nr (...) z dnia 19 marca 2019 r. Na jej podstawie udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 129.366,11 zł na 120 miesięcy, oprocentowanego według stałej stopy procentowej. On wywiązał się ze swego zobowiązania, przelewając kwotę kredytu, natomiast pozwany nie wywiązał się z zobowiązania do terminowego dokonywania spłaty rat. W związku z powstaniem zaległości wezwał pozwanego do dobrowolnej spłaty. Wezwanie było bezskuteczne, w związku z czym wypowiedział mu umowę. Spowodowało to postawienie całej należności w stan wymagalności i wystawienie przez niego wyciągu ze swoich ksiąg, stwierdzającego wysokość zadłużenia. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: 122.374,11 zł niespłaconego kapitału, 5.770,58 zł odsetek umownych za korzystanie z kapitału od 20 lutego 2020 r. do 27 września 2020 r.,

17.269,94 zł odsetek za opóźnienie za okres od 20 lutego 2020 r. do 15 grudnia 2021 r. Na mocy umowy za okres opóźnienia przysługują mu odsetki maksymalne za opóźnienie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 8 lutego 2022 r. Sąd uwzględnił powództwo (k. 52). Pozwany w terminie zaskarżył nakaz w całości sprzeciwem. Zgłosił w nim zarzuty nieistnienia zobowiązania, braku legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i co do wysokości i braku wymagalności roszczenia (k. 79-82 i 90-96).

Na podstawie decyzji Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 29 września 2022 r. w sprawie (...).720.6.2021.256 została wszczęta przymusowo restrukturyzacja powoda, w ramach której wierzytelność dochodzona pozwem została przeniesiona do instytucji pomostowej - Banku (...) SA z siedzibą w W., który w związku z tym na mocy art. 191 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2253 z późn. zm.) wstąpił do procesu w miejsce powoda. Bank (...) SA zmienił nazwę na (...) SA z siedzibą w W. (k. 117-128, 130-134).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA w W. (nazywany dalej Bankiem) i pozwany M. J. zawarli 19 marca 2019 r. umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...). Na jej mocy Bank udzielił pozwanemu kredytu na cele konsumpcyjne w wysokości 129.366,11 zł, a pozwany zobowiązał się go spłacić w 120 miesięcznych, równych ratach po 1.624,09 zł każda, płatnych do 20 dnia każdego miesiąca (§ 1 ust. 1 i 3 ust. 2 umowy). W umowie zastrzeżono zmienne oprocentowanie kredytu i wskazano, że w dacie jej zawarcia wynosi ono 8,79 % w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1). Określono szczegółowo warunki zmiany oprocentowania, uzależniając ją od czynników niezależnych od stron (§ 5). Ustalono, że w razie opóźnienia kredytobiorcy w regulowaniu zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy, Bank będzie uprawniony do pobierania od kwoty niespłaconych w terminie należności podwyższonych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (§ 7).

W umowie kredytu przewidziano także szczegółowe przesłanki i sposób jej wypowiedzenia. Wskazano m. in., że Bank ma prawo dokonać wypowiedzenia, przy zachowaniu trzydziestodniowego terminu, w razie opóźnienia pozwanego z zapłatą co najmniej jednej, pełnej raty za jeden okres płatności, pod warunkiem wcześniejszego wezwania kredytobiorcy do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty w tym terminie (§ 9 ust. 1 a).

(dowód: umowa kredytu, k. 19-26)

Umowa została zawarta w placówce Banku w C..

(dowód: twierdzenia powoda, k. 26, przyznane przez pozwanego, k. 183)

Powód wypłacił pozwanemu kwotę kredytu w sposób w umowie ustalony.

(dowód: potwierdzenia realizacji przelewu, k. 135-137)

Początkowo pozwany spłacał kredyt zgodnie z umową, jednak na początku 2020 r. zaprzestał regularnych spłat. Na dzień 23 czerwca 2020 r. jego zadłużenie wynosiło 7.336,14 zł, z czego 3.746,39 zł z tytułu kapitału, 3.511,98 zł z tytułu odsetek kapitałowych i 77,77 zł z tytułu odsetek za opóźnienie w spłacie kapitału. Pismem z 23 czerwca 2020 r. Bank wezwał pozwanego do uregulowania wskazanej zaległości w terminie 14 dni roboczych pod rygorem wypowiedzenia umowy oraz poinformował go, że może w tym terminie złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Pozwany nie uregulował długu, w związku z czym pismem z 3 sierpnia 2020 r. powód wypowiedział mu umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego terminu. Pismo to pozwany otrzymał 24 sierpnia 2020 r. W związku z upływem okresu wypowiedzenia, powód wezwał pozwanego do zapłaty całego wymagalnego zadłużenia.

(dowód: szczegółowa historia kredytu, k. 141-149, wezwanie do zapłaty z 23.06.2020 r., k. 36, pismo Banku z 3.08.2020 r., k. 42 i dowód jego doręczenia, k. 44-45, pismo Banku z 8.10.2020 r., k. 46 i dowód jego nadania, k. 47)

Na dzień 15 grudnia 2021 r. zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu wyniosło: 145.414,63 zł, z czego 122.374,11 zł stanowił niespłacony kapitał, 5.770,58 zł odsetki umowne za korzystanie z kapitału od 20 lutego 2020 r. do 27 września 2020 r. i 17.269,94 zł odsetki za opóźnienie za okres od 20 lutego 2020 r. do 14 grudnia 2021 r.

(dowód: wyciąg z ksiąg powoda, k. 48, szczegółowa historia kredytu, k. 99-108)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie poniższej oceny zgromadzonego w sprawie materiału.

Część faktów Sąd przyjął bez dowodów na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Natomiast stosownie do art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Część ustaleń Sąd poczynił w oparciu o dokumenty prywatne, które zostały złożone przez powoda w kserokopiach. Złożenie kserokopii stanowiło w istocie zgłoszenie twierdzeń o istnieniu dokumentów o wynikającej z nich formie i treści. Pozwany w swoich wyjaśnieniach istnienie jednego z tych dokumentów (umowy kredytu) wprost potwierdził, zaś co do innych w ogóle się nie odniósł. Niedoniesienie się przez pozwanego do kserokopii stanowiło nie wypowiedzenie się co do twierdzeń powoda o istnieniu dokumentów o wynikającej z kopii formie i treści, które pozwalało uznać je za przyznane, gdyż w każdym przypadku pozostawały w zgodzie z wynikami rozprawy (art. 230 k.p.c.). Dawało to możliwość przeprowadzenia dowodów z dokumentów, których istnienie, treść i forma zostały przyjęte bez dowodów, tak jakby zostały one złożone w oryginałach.

Dokumenty prywatne, na podstawie których dokonano ustaleń, nie budziły wątpliwości co do swojej prawdziwości, jak też nie były przez pozwanego podważane pod jakimkolwiek względem. Dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Wyciąg z ksiąg G. (...) Banku, oceniany jako zwykły dokument prywatny, Sąd uznał za wiarygodny dowód istnienia i wysokości zadłużenia pozwanego. Podobnie, jak każdy inny dokument prywatny, mógł on być uznany za potwierdzenie tego, co w nim stwierdzono, na podstawie oceny Sądu (art. 233 § 1 k.p.c.). Taka ocena prowadziła zaś do wniosku o jego przydatności dla potwierdzenia istnienia i wysokości zadłużenia pozwanego. Na podstawie art. 245 k.p.c. wyciąg stanowił dowód, że Bank złożył zawarte w nim oświadczenie. Okoliczności sprawy wskazywały, że oświadczenie to jest zgodne z prawdą.

Po pierwsze, za istnieniem samego długu wskazanego w wyciągu z ksiąg banku przemawiało domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.). Doświadczenie życiowe wskazuje, że niezmiernie rzadko zdarza się, że po podpisaniu umowy kredytu konsumpcyjnego, z jakiegoś powodu nie zostaje ona przez bank wykonana. Za jeszcze radsze, o ile w praktyce w ogóle możliwe, należy uznać sytuacje, w których kwota kredytu nie zostaje wypłacona, a mimo to bank umieszcza w swoich księgach takie zapisy, jakby była wypłacona i stanowiła wymagalne zadłużenie oraz podejmuje działania, jak wezwania do zapłaty, wypowiedzenie umowy i nie spotyka się to z żadną reakcją domniemanego dłużnika. Taka zaś sytuacja musiałaby mieć miejsce w tej sprawie, gdyby przyjął twierdzenia pozwanego. Sąd w swojej praktyce nie spotkał się z taką sytuacją nigdy, natomiast wielokrotnie miał do czynienia z głośnymi zarzutami dłużników, że wypłata kredytu czy pożyczki nie miała miejsca lub nie została udowodniona.

Po drugie, treść wyciągu była w pełni spójna z zapisami umowy kredytu i historii kredytu a jednocześnie nie była sprzeczna z żadnymi innymi dowodami.

Po trzecie, podnoszone przez pozwanego zarzuty i sposób ich formułowania wskazywały na to, że nie dysponuje on rzeczywistymi argumentami, pozwalającymi podważyć istnienie i wysokość zadłużenia, a jedynie próbuje różnymi wybiegami uniknąć odpowiedzialności za dług. Jeśliby pozwany nie otrzymał kredytu, a następnie dostał wezwania do zapłaty zaległości i wypowiedzenie umowy, z pewnością podjąłby działania, żeby wyjaśnić z Bankiem sytuację i

opisałaby je w sprzeczności. Niczego takiego nie zrobił, natomiast w sprzeczności, obok zaprzeczenia otrzymaniu kwoty kredytu, zakwestionował skuteczność wypowiedzenia umowy i brak wymagalności długu. Jego obrona była więc także nielogiczna i niespójna.

Z tych względów wyciąg z ksiąg powoda Sąd uznał za dokument o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej).

Niektórych ustaleń Sąd dokonał na podstawie złożonych przez powoda wydruków dokumentów związanych z jego czynnościami bankowymi. Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Przepis ten stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych, które należy uznać - na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r., V CZ 12/2004, nie publ.). Zaznaczyć trzeba, że w takiej sytuacji wydruk jest jedynie nośnikiem informacji o treści określonego dokumentu istniejącego w formie elektronicznej.

Powód przedłożył wydruki z dokumentów istniejących w formie elektronicznej - potwierdzeń realizacji przelewu. Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one zastrzeżeń co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany w sprzeczności zakwestionował umocowania pełnomocnika (...) Banku SA, podnosząc, że nie zostało wykazane. Był to zarzut bezpodstawny, gdyż pełnomocnik Banku złożył wraz z pozwem udzielone mu pełnomocnictwo (k. 7) oraz wydruk z KRS, dokumentujący, że pełnomocnictwo to zostało udzielone przez osoby do tego umocowane.

Powód dochodził roszczenia o zapłatę wymagalnych należności z tytułu umowy kredytu, łączącej pozwanego i jego poprzednika prawnego (...) Bank SA. Dokonane w sprawie ustalenia potwierdziły, że pozwanego łączyła z tym Bankiem umowa o kredyt z 19 marca 2019 r. nr (...), z której wynika dochodzona pozwem wierzytelność.

Pozwany swoją obronę oparł w pierwszym rzędzie na zarzucie, że powód nie wykazał, że wykonał swoje zobowiązanie do przekazania mu sumy kredytu. Był on bezzasadny, gdyż powód wywiązał się ze swego obowiązku dowodowego w tym zakresie (art. 6 k.c.), co znalazło potwierdzenie w ustaleniach dokonanych na podstawie potwierdzeń realizacji przelewów sum wynikających z umowy kredytu.

Pozwany podważał skuteczność zawarcia umowy kredytu, podnosząc, że powód nie wykazał umocowania osób, które podpisały ją w jego imieniu. Jednakże w sprawie było niewątpliwe, gdyż zostało przyznane przez pozwanego, że umowa została zawarta w placówce bankowej. W tej sytuacji to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, że osoba, która podpisała umowę w imieniu pozwanego, nie była do tego umocowana, gdyż za jej umocowaniem przemawiało domniemanie prawne. Zgodnie bowiem z art. 97 k.c., osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Skoro umowa została skutecznie zawarta, to wypływała z niej legitymacja czynna (...) Banku SA i jego następcy prawnego (...) SA. Tym samym zarzut pozwanego braku legitymacji czynnej powoda także był bezzasadny. Wbrew przekonaniu pozwanego (k. 190), VeloBank nie utracił legitymacji przez to, że zbył wierzytelność na rzecz osoby trzeciej. Zgodnie bowiem z art. 192 pkt 3 k.p.c., zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy.

W ramach umowy kredytu pozwany otrzymał od powoda umówioną ilość środków pieniężnych i był zobowiązany do ich zwrotu w sposób i na warunkach w niej ustalonych. Ponieważ pozwany z tego obowiązku się nie wywiązywał,

powód wypowiedział mu umowę na podstawie postanowień jej § 9 ust. 1 a). To, że zaistniały przesłanki wypowiedzenia umowy przewidziane w tym przepisie, w świetle dokonanych ustaleń nie budziło wątpliwości.

Pozwany podważał skuteczność wypowiedzenia mu umowy, ale nie zgłosił w tym zakresie żadnych rzeczowych argumentów. W świetle dokonanych ustaleń skuteczność wypowiedzenia nie budziła wątpliwości. W szczególności ustalenia potwierdziły, że wbrew zarzutom pozwanego, Bank dochował wymogów przewidzianych w art. 75c Prawa bankowego.

W świetle dokonanych ustaleń nie budziła wątpliwości wysokość zadłużenia pozwanego z umowy kredytu. Wynikało z nich, że na dzień 15 grudnia 2021 r. wyniosło ono 145.414,63 zł, z czego 122.374,11 zł stanowił niespłacony kapitał, 5.770,58 zł odsetki umowne za korzystanie z kapitału od 20 lutego 2020 r. do 27 września 2020 r. i 17.269,94 zł odsetki za opóźnienie za okres od 20 lutego 2020 r. do 14 grudnia 2021 r.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w procesie o zapłatę należności z tytułu umowy kredytu w zakresie należności głównej powoda obciążą jedynie obowiązek udowodnienia, że umowa została zawarta i wypłać przewidzianą w niej kwotę kredytu. Natomiast pozwanego obciąża obowiązek wykazania, że na poczet kredytu wpłacił więcej niż powód uwzględnił albo w takich terminach, że jego zadłużenie z tytułu kapitału nie istnieje lub jest mniejsze (art. 6 k.c.). W tym zakresie pozwany nie tylko nie przedstawił żadnych dowodów, ale nawet nie sformułował jakichkolwiek twierdzeń.

Powód domagał się za czas opóźnienia w spłacie należności głównej odsetek umownych w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie od 15 grudnia 2021 r. W tej części jego roszczenie było uzasadnione, gdyż znajdowało oparcie w postanowieniach § 7 umowy.

Powód żądał także odsetek ustawowych za opóźnienie od skapitalizowanych odsetek umownych (kapitałowych i od niespłaconych w terminie należności) narosłych w okresie przed wytoczeniem powództwa. Żądanie to było uzasadnione w świetle art. 482 k.c., zgodnie z którym, od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie od chwili wytoczenia o nie powództwa.

W wyniku dokonanej z urzędu kontroli Sąd doszedł do przekonania, że umowa stron nie zawiera niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w punkcie 2 na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. obciążając pozwanego, jako przegrywającego obowiązkiem zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów. Składały się na nie: opłata od pozwu 7.271 zł (k. 50), wynagrodzenie pełnomocnika 5.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz koszty doręczenia pozwu przez komornika 92,26 zł (k. 71).

SSO Marcin Garcia Fernandez